

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement

6 francs per jaar. Een blad afzonderlijk 125 centimes. De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.

TONGEREN, DEN 23 FEBRUARI.

Van alles wat.

Vraagt eens wat besparingen de liberalen dit jaar wegens aangevoerd hebben? Zij hebben het budget van onderwijs met drie miljoen verminderd.

Het budget van oorlog vraagt 7 miljoen buitengewone kredieten. Het gouvernement vraagt eene nieuwe vermeerdering van 72 duizend fr. om den toestand der bedienden in de ministeriën te verbeteren.

Tegenover die verkastingen, stellen de liberalen eene besparing van 42 traktementen van kapelaans, aan 530 fr. per jaar. Vergelijk dat met hetgeen onze guzen-representanten getrokken hebben met het land rond te reizen, onder voorwendsel van school-eenkwest.

Sparen, ja daar zijn onze liberalen fel voor! Alle dagen staan er in den Monitor een halve dozijn koninklijke besluiten, waardoor hier een som van vijftig franken wordt afgetrokken aan de jaarwedde van den pastoor, daar 25 franken aan den loon van den koster.

Maar als het kwestie is van officieele scholen, dan redeneert een geus heel anders. De geus heeft geene tweede mis noodig, daarom laat hij ze betalen door de clericale.

Tusschen de talrijke afschaffingen van gesteeltje jaarwedden die wij deze week in den Monitor aantreffen vinden wij nog het volgende besluit dat ook betrekking heeft op onze provincie.

Te Exel, in de Kempen, wordt door koninklijk besluit de uitgave voor het lager onderwijs gebracht op duizend franken.

Die man, onze lezers hebben het reeds geraden is Frans Wenzel, de moordenaar. Onder zijnen mantel houdt hij eene spade verborgen. Hij gaat zooals hij besloten heeft zijn slachtoffer begraven.

franken in het schoolenkwest, en men verplicht eene arme gemeente duizend franken meer te verschuiven dan zij het wilde om eene school te onderhouden welke de inwoners niet willen gebruiken.

Heil aan alle tegenwoordigen en toekomstenden... Zoo beginnen al de koninklijke besluiten die het ministerie doet nemen.

En toch!... helaas! Wat melden zij ons? HEIL?... Bouwt scholen die ledig zullen staan, maar toch honderd duizenden zullen kosten.

HEIL?... Een speciale commissaris wordt afgezonden om nuttelooze uitgaven op uw budget te schrijven.

HEIL?... De gemeente wordt gemachtigd — leest u gedwongen — hare spaarpenningen te besteden om schulden te dekken.

HEIL?... Een gemeente krijgt toelating nieuwe belastingen te heffen, in dezen slechten tijd.

Zulk HEIL en zulke SALUT, waarbinnen zelfs den KOST niet voert, gelijk voor de inkwisselaars, beschouwen wij als eene bloedige spottenspij. Het volk is steeds zinnelooze met de zoogezegde koninklijke besluiten die een vrijheidsstaten en verfranscht ministerie van Leopold II afdwingt.

In 1870, toen de katholieken aan 't bewind kwamen, telde men 20 katholieken in de beroepsbanken; en men vond er geene 50 in de rechtbanken van eersten aanleg.

Van de 26 rechtbanken van 1° aanleg telde er 14 geenen enkelen katholiek en op 26 parketten waren er 15 uitsluitend samengesteld uit liberalen.

De kiezing der maand juni, voor de vernieuwing der helft van de Kamer, nadert. Zullen de katholieken de overwinning behalen?

men het gemakkelijk bemerken. Hij wist dat hij eene onvoorzichtigheid beging, dat hij gevaar liep van te hervallen; maar, kost wat kost, het lijk van Weithal moest uit de voeten: zoo lang het niet begraven was zou hij geen rust vinden.

Gerust zijn, dat had hij wel noodig. Vriend lezer, ge zoudt hem niet meer herkennen. Hij ziet er bleek en afgemat uit; dwalend is zijn blik geworden, grijs zijn haar.

Wenzel was op de plaats aangekomen waar hij op Jacob Weithal had zitten loeren, gelijk een roofdier op zijne prooi, waar het den ongelukkigen handelaar eenen kogel door de borst gejaagd had.

Geen lijk te zien! — Niets!

Wenzel voelde zijn bloed in zijne aderen verstijven. Wat mocht er dan toch van Jacobs

Te Brugge, waar de heer Peesteen — volgens men zegt — geene huis verlangende, de vernieuwing van zijn mandaat niet meer aan de kiezers afvroeg.

Te Namen, met de heeren Cavelier en Tournay, de eerste — aanzijn ambt als burgemeester alleen, de andere, aan de zorgen van zijne fortuin uitsluitelijk te doen denken.

Te Philippeville, met de welsprekende heer Mineur toe te laten eens voor goed zich op zijn gemak — verschooning om die uitdrukking! — in de onsterfelijkheid kunst van Cicero en Demosthenes te oefenen.

Te Virton, O! te Virton! ziet, het ware jammer voor de liefhebbers van zwanerij indien de heer Bouvier niet meer aldaar herkozen ware!

M. Bergh, een medegenoot — uit Luxemburg — van den heer Bouvier, zou, volgens de Fordeur Luxembourg, zeer gemakkelijk verplicht kunnen wezen zijne plaats aan eenen katholieken volksvertegenwoordiger over te laten.

En wel! te Brussel, in die doktrinaire kaas, kunnen wij zegnapalen als wij willen, als wij nutken trekken uit den tegenwoordigen toestand.

Zou België dan niet gekken bestaan die hoegenaamd niet begrijpen willen dat de geldverkwisters die aan 't roer en voor den pot zitten, onze zakken dagelijks ledigen?

Een van deze dagen was er in de Kamer spraak over de herziening der kiezerslijsten. Men klaagde dat er zoo veel reclamatie gedaan werden, dat de gemeente-besturen van partijgheid beschuldigd werden en dat de hoven van beroep overlast waren door het werk dat de herziening der kiezerslijsten hun oplegt.

De verlegvoordiger van Tongeren, M. de ridder Schaeetzen nam het woord, hij bekende dat de reclamatie tegen de kiezerslijsten zeer talrijk zijn. Maar wienis fout is dit? Dat is de fout van zekere liberale gemeente-besturen die de lijsten met de grootste partijgheid opmaken.

Verleden jaar werden er 54 uitspraken van het college van burgemeester en schepenen van Tongeren verbroken. Het hof van beroep van Luik deed op de kiezerslijsten van Tongeren talrijke namen uitschrijven van personen die geen recht hadden om er op te staan.

lichaam geworden zijn? Hij zocht en herzoekt: er was niets te vinden. Er bleef hem niets over, dan huiswaarts te keeren en 's anderdaags zijn best te doen om er gerust uit te zien om niet te laten bemerken dat zijn hart eene hel was.

Hij zette zich weer op weg om naar zijn hof terug te keeren. Langzaam ging hij, of beter sleepte zich voort langs het boschpadje. Maar nauwelijks was hij eene stappen verre geraakt, of hij voelde dat zijne krachten hem bevangen; hij was zoo zeer vermoed en afgemat dat hij bijna niet staan kon.

Wat gedaan?... Te huis geraken was onmogelijk: hier blijven liggen, kon ook niet zijn. Wenzel herinnerde zich dat hij niet ver van het huisje was dat de gewezen baas uit den Spijtigen Duivel a bewoonde. Hij keek in die richting en zag dat er bij den ouden Haldeu nog licht was. Hij spande dan al zijne krachten in en kroop voort tot aan de woning van Jooris' vader.

Ik ben het, » zei de Lindenboer, » ik Frans Wenzel.... doe open... ik sterf.... » Men deed niet aanstands om den heeren de Lindenboer dat hij daar binnen hoorde fluistern. Was de baas niet alleen? — Wenzel legde zijne oortegen het slot en luisterde.... » Was wedraal zijne inbedding die hem bevangen had, dacht hij; want hij hoorde niets meer, lenzij dat de gewezen baas uit den » Spijtigen Duivel » traagzaam uit zijnen zetel opstond en met slappende slapp naar de deur kwam, die dan ook welbaast open ging.

Halden was oud en stijf geworden; zijne gelaatsstrekkingen hadden de ruwe uitdrukking van vroegeren tijd verloren; de woeste herbergbaas van weleer was nu een eerbiedwaardige grijsaard, uit wiens oogen zachtmoedigheid en vrede straalden. Hij gaf de hand aan Wenzel, die

van burgemeester en schepenen brengt op nieuw op de kiezerslijsten de namen van talrijke kiezers die geen recht hebben om er op te staan.

Zoals wij het donderdag zegden heeft het gouvernement het gewaagd zich bij het land nog heetlijker te maken dan het reeds was, door het neerleggen van zijn aangekondigd ontwerp op de nationale reserve.

Na de zware drukkende en geldelijke belastingen komt het ministerie Frere en konsoorten het land nog zwaardere persoonlijke lasten opleggen. Het nieuw leger zal samengesteld zijn:

De jaarljksche lichteering der reserve zal meer duizend man bedragen. Gevoegd bij de jaarljksche lichteering van het gewoon leger, welke thans reeds 13,000 man bedraagt, komt men tot het cijfer van 17,500 man. Daar echter het gewoon contingent nog voortdurend moet klimmen tot dat het 15,000 man bereikt, zullen wij binnen eenige jaren, dank aan het ministerie Frere-Gratry, voor eene lichteering staan van 19,000 man 's jaars.

De lichteering bij het reserveleger duurt recht jaren. De duur van den wettelijken dienst zal van zes maanden zijn, welke volgens het ontwerp van den heer Frere, op zulke wijze zullen verdeeld worden dat zij geen ernstig nadeel toebrengen aan de talrijke belangen die in de zaak betrokken zijn!

De reservevrijwilligen zullen gehecht worden aan de bestaande legerkorpsen. De uitgave welke de reserve aan het land zal kosten wordt geschat op 1,800,000 fr.

Om daarin gedeeltelijk te voorzien stelt het ministerie te gelijkertijd de afschaffing voor der wet van 5 april 1875, waarbij eene schadeloosstelling wordt toegestaan aan de arme huisgezin- nen, welke eenen zoon in het leger hebben.

De 10 fr. per maand welke de arme huisgezin- nen, dank aan het ministerie Malou, trekken als vergoeding voor het gemis van hun kind, zullen hun dus door de meeweet niet ontnomen worden.

Zijn geroepen tot de vorming van het jaarljks contingent:

1° De milicianen die gevraagd hebben zichte mogen doen vervangen en die eene nummer hebben getrokken dat hun niet tot den dienst verplicht.

2° De milicianen die vervangen geworden zijn door het ministerie van oorlog en zij die zich rechtstreeks hebben doen vervangen.

3° De milicianen die een goed nummer hebben getrokken en die instaat zijn, zij of hunne ouders, in de kas van den Staat eene som van 200 frank te storten!!! (art. 3.)

De dagbladen deelen den tekst en het adres mee van den brief door den heer Van Butsele, arrondissement-commissaris van Oudenaarde, bij misslag gezonden aan den katholieken onderwijzer van Auwegem.

De Loge en de Scholen. De dagbladen deelen den tekst en het adres mee van den brief door den heer Van Butsele, arrondissement-commissaris van Oudenaarde, bij misslag gezonden aan den katholieken onderwijzer van Auwegem.

Indien gij volhardt in het besluit dat gij mij vroeger hebt te kennen gegeven en dat mij nog onlangs door vrienden is berispeerd, geliet het hering-sloten stuk te ondertekenen en het mij terug te zenden.

Indien gij volhardt in het besluit dat gij mij vroeger hebt te kennen gegeven en dat mij nog onlangs door vrienden is berispeerd, geliet het hering-sloten stuk te ondertekenen en het mij terug te zenden. Zoo met zoud het mij terug zouds het is.

Mijn waarde heer, Indien gij volhardt in het besluit dat gij mij vroeger hebt te kennen gegeven en dat mij nog onlangs door vrienden is berispeerd, geliet het hering-sloten stuk te ondertekenen en het mij terug te zenden. Zoo met zoud het mij terug zouds het is.

De kandidaat wordt ververstigd dat inden hij verwerpen wordt als onwaardig van tot de erprijn- seldarsvereniging te behooren, zijn naam onmidd- delijk zal bekend gemaakt worden aan al de leden der orde. (Ook aan Br., Fontaines en aan de Br., Peltzer.)

Ziedaar, zegde de heer Woeste terecht na deze mijn Lindenhof te geraken zonder dat iemand van mijne gekheid weet.

» Rust hier zo lang gij wilt, Wenzel, en drink eenen goeden teggen: dat zal u versterken. Ge moet weten, ik heb hier eenige goede flesjes, mij door Jooris gevonden. » Hij nam een flesch uit de kas, ontsloopte ze en schonk twee glazen vol. » Zie eens, pachter, wat schoonen wijn! Welke kleur!... rood als bloed!... »

» Ja... rood... als bloed, » fluisterde Marie's vader zoo stil dat men hem bijna niet kon hooren. » Met eene levende hand greep de Lindenboer naar een der glazen. » Waacht! » zei Halden. Ik ga u eene gezond- heid voorstellen op dewelke gij met plezier zult drinken... » Hij hem die mijnen zoon Jooris rijk en gelukkig maakte! Heil den vromen man, dien gij vroeger mishandelde hebt en die uw kwaad met goed loont! Op de gezondheid van den Bohemers- jongen, van Jacob Weithal! Hij heeft het van u zoowel als van mij verdiend. » Wenzels hand beefde zoo zeer dat hij bijna het glas liet vallen. Hij raapte al zijne krachten te samen en stamelde: » Op de gezondheid.... van Jacob.... »

JACOB WEITHAL HET BOHEMERKIND door Hermann HIRSCHFELD. (8^e VERVOLG.)